

II.

De heer KOCH is liberaal en dogmaticus; hij decreteert bijv., „dat het zeker is, dat „het „onrecht” is, wanneer de Staat aan arbeiders-vereenigingen de volmacht geeft, „om den eenen apotheker aan te nemen en den anderen uit te sluiten”; en de „politieke vrienden” van ons hebben het hem gedaan. Is dr. KOCH het amendement van zijn vriend PATIJN vergeten? Het geheele positie-nemen van dr. KOCH tegen het ziekenfonds-vraagstuk is vrees, vrees voor de arbeidersbeweging. Daardoor wordt hij afhankelijk van de apothekers. En dat bemantelt hij dan met mooie woorden: onrecht, enz.

Stel als vakvereeniging uw minimum-eischen: vrije artskenkeuze, welstandsgrens, contrôle-vrijheid; houdt u daaraan; daarmede vecht gij voor uw eigen eerlijk doel, en blijft gij sterk. Elke neveneisch brengt verdeeldheid in eigen boezem.

's-Gravenhage }
Dordrecht } 29 Juni 1915.

J. J. BERDENIS VAN BERLEKOM.
TH. STOOP.

HET ONDERSTEUNINGSFONDS.

Uit de verschillende ingezonden stukken blijkt, dat er door mijn schrijven in het nummer van 15 Mei een steentje aan het rollen is geraakt en dat er belangstelling voor het fonds bestaat. Het voorstel van collega VISSCHER schijnt ook vele aanhangers te tellen, alhoewel ik meen, dat de praktijk hiervan niet zal meevallen. Vooral die kaartjes niet. Ik vrees, dat de collega's die niet op het juiste oogenblik bij de hand zullen hebben. Dagelijks toch heeft men gelukkig geen collegiale hulp noodig, misschien eerst een maand, een jaar, drie jaar nadat men die kaartjes ontvangen heeft; ja, waar zijn zij dan en wordt er dan nog aan gedacht? Vast staat, wanneer iedereen zijn *f* 5.— bijdraagt, zooals verschillende afdelingen doen volgens het verslag, dat dan het fonds, in plaats van *f* 9048.—, ruim *f* 5400.— meer ontvangt en wel *f* 14470.—. Dit is te bereiken, wanneer de afdelingsbesturen in de eerstvolgende vergadering van de afdelingen in dien geest een voorstel doen, dat dus door de leden moet worden aangenomen. Men kan dan hierbij een bepaling aannemen, dat het bestuur het recht heeft, sommige leden op hun verzoek van betaling vrij te stellen. Aldus geschiedt in de afdeling Arnhem en zal ook wel elders geschieden.

Het tekort, dat men dan door de niet-betalers krijgt, wordt weer hersteld door de specialisten, menschen met groote praktijken en anderen, die zelf hun bijdragen hooger hebben gesteld.

Dieren, 29 Juni 1915.

G. M. STOLTE.

HET VOORSTEL TOT ALGEMEEN BINDEND BESLUIT IN ZAKE
VERKLARINGEN OMTRENT ZIEKTE OF ONGEVAL.

De algemeene vergadering zal verstandig doen, dit voorstel niet aan te nemen.

Niet, dat ik de nuttige werking van maatregelen, zooals in Meppel en Vlissingen zijn genomen omtrent ziekenbriefjes voor werkliefdenfondsen, zou willen miskennen maar dit is een zaak, die iedere afdeling gemakkelijk voor zich kan regelen.

Aan het voorstel tot algemeen bindend besluit zit veel meer vast. Naar mijn innige overtuiging zal aanneming daarvan het prestige onzer Maatschappij een leelijken knak geven en den eerbied voor bindende besluiten bedenkelijk ondermijnen; alles in de veronderstelling, dat een referendum het besluit der vergadering mocht bekrachtigen.

Waarom?

Mij bepalende tot de ongevallenverzekering wil men dezen mistand scheppen: ieder collega, die, om welke reden dan ook, inlichtingen verstrekt aan den medischen

adviseur eener maatschappij, welke verder gaan dan begin en eind der behandeling benevens den aard van het letsel mede te deelen, maakt zich schuldig aan een handeling, waarop onverbiddeijk schrapping als lid moet volgen.

Men gaat daarbij uit van een axioma, dat iedere ongevallenmaatschappij zich best kan helpen en zich ook maar moet helpen door contrôleerende geneesheeren aan te stellen: een axioma evenwel alleen in de oogen van lieden zonder ervaring op het gebied van de ongevallenverzekering. Anders zouden zij weten, dat een dergelijke maatregel tot op zekere hoogte alleen in de groote centra uitvoerbaar is, maar op het platteland, alleen reeds uit een commercieel oogpunt, zich zelf verbiedt.

De behoefte aan verklaringen, die meer inhouden dan het bindend besluit wil toestaan, blijft dus voortduren. Onvermijdelijk gevolg: gaandeweg, en naar mijn ervaring al zeer spoedig, springen de collega's, de een na den ander uit den band.

Want principieel hebben de collega's in ons land, op een enkele uitzondering na, volstrekt geen bezwaar, aan de ongevallenmaatschappijen de gevraagde inlichtingen te verschaffen. Zij staan er alleen op — en daarin hebben zij alleszins gelijk — dat hun diensten behoorlijk worden gehonoreerd. Ja, den meest vurigen voorstander van het geneeskundig geheim — een, die onder geen voorwaarde aan levensverzekeringsmaatschappijen de doodsoorzaak mededeelt, ook niet als de overledene een machtiging heeft achtergelaten, ook niet als bovendien de uitkeering al is geschied, ook niet als daarbij nog de mededeeling strikt vertrouwelijk alleen aan den medischen adviseur geschiedt — dien vurigen voorstander van ons geheim ziet men bij de ongevallenverzekering vlot zijn medewerking verleen.

De voorgestelde maatregel is daarom *ondoelmatig*. Maar zij is ook *onbillijk*.

Of verdient het dien naam niet en is het tevens niet dwaas de collega's te willen verbieden op straffe van uitstooting uit ons verbond, te doen, wat zij dagelijks wel verrichten ten behoeve der Rijksverzekeringsbank?

Ziehier iets, dat verschillende collega's met mij zonder twijfel even sterk moeten hebben gevoeld, maar dat in de debatten meestal maar eenvoudig wordt doodgewegen. Is er tegen de eischen der Rijksverzekeringsbank van wege de Maatschappij wel ooit aan eenige actie gedacht? Waarom mag de Rijksverzekeringsbank direkt van de handelende geneesheeren inlichtingen ontvangen en de particuliere maatschappijen niet? Of moet de Rijksverzekeringsbank worden ontzien, omdat velen onzer een niet onbelangrijk deel hunner inkomsten aan haar te danken hebben? Men zegge het dan ronduit.

Een mededeeling is hier van belang. Een mij van zeer nabij bekende ongevallenverzekeringsmaatschappij heeft den laatsten tijd enkele contracten loopen, volgens welke de geneesheeren, die de getroffen en behandelen, daarvoor hun nota's ter betaling bij de maatschappij aanbieden, opgemaakt geheel volgens het tarief van de Rijksverzekeringsbank. In dit opzicht geeft de particuliere maatschappij dezen geneesheeren precies hetzelfde als de Rijksverzekeringsbank; alleen wil men den collega's tegenover de particuliere maatschappij den mond sluiten.

Men moet toch inderdaad het rechtvaardigheidsgevoel der Nederlandsche geneesheeren toch wel zeer laag aanslaan, door te meenen, dat een bindend besluit al die bedenkingen het zwijgen kan opleggen.

Wil een ongevallenmaatschappij niet herhaaldelijk de kans loopen, haar verzekerden onrecht aan te doen, dan heeft zij bij de beoordeeling van ongevalsschaden telkens de voorlichting van den handelenden geneesheer noodig. Maar waarom mag die voorlichting *wel* gegeven worden, als de adviseur, door zich, dikwerf met opoffering van veel tijd en geld, naar den getroffen te begeven, tot controleur wordt en *niet*, wanneer de adviseur van zijn bureau uit schriftelijke inlichtingen vraagt?

Zelfs ongevraagde inlichtingen aan den adviseur, die de handelende geneesheer

af en toe meent te moeten geven in het belang zijner patiënten, wil men volstrekt verbieden. Een enkel woord en men is voor goed de Maatschappij uit.

Intusschen, wie zal het uit den band springen onzer collega's moeten controleeren? De maatschappijen, die daarbij belang hebben, zullen zich wel hoeden hen aan de betrokken afdelingsraden uit te leveren. Dit maakt den voorgestelden maatregel wel bij uitstek onpraktisch: *De naleving er van is volmaakt oncontroleerbaar*. Maar Meppel dan, hoor ik zeggen, Meppel en omstreken, van welke afdeling de afgevaardigde LEIJDESDORFF ter algemeene vergadering in het vorige jaar, en onlangs nog in dit *Tijdschrift*, de eensgezindheid zoo fier deed uitkomen. „Niet om er hoog op te gaan”, zeide hij het: maar daar was nu al vijf jaar de contrôle afgeschaft. De collega's daar gaven niets anders op dan het tijdstip, waarop de patiënt in behandeling komt en weer weggaat. Nog nooit had een der collegae in die afdeling daarvan eenige schadelijke gevolgen ondervonden, juist doordat zij zoo eensgezind waren (zie *Tijdschrift* 1914, II, bldz. 1233 en 1247).

Woorden die insloegen, door de vergadering met luid applaus onderstreept.

Ik moet — en dit ten besluit — mijn ervaring, gegrond op het dagelijks behandelen van verscheidene rapporten uit alle deelen des lands, daartegenover stellen.

Eenige jaren geleden bleek, dat men in een afdeling onzer Maatschappij eenzelfde gedragslijn, als het bindend besluit-voorstel beoogt, voor de leden had vastgesteld. Aanvankelijk vernamen wij ten kantore onzer ongevallenverzekeringsmaatschappij omtrent door ongevallen getroffen inderdaad niet bijster veel. Maar het duurde maar kort. Fluks sprongen de collega's, de een na den ander uit den band, tot geleidelijk nagenoeg allen weer tot hun oude standpunt waren teruggekeerd. En dit zonder eenige pressie onzerzijds. Van de 30 rapporten, in 1914 van leden dier afdeling ontvangen, waren er slechts twee niet volledig ingevuld.

Een andere afdeling nam eenzelfde besluit. Die afdeling was veel kleiner en het aantal ongevalsrapporten, van haar leden in 1914 binnengekomen, bedroeg niet meer dan een negental. Maar van die 9 rapporten waren er 6, zegge zes, tot in de kleinste bijzonderheden volledig ingevuld, twee andere vermeldden alleen *niet* de mate van invaliditeit en het 9de rapport bevatte inderdaad niet veel, maar toch nog de diagnose. Deze kleine afdeling was de afdeling Meppel en O.

Inderdaad „niet om hoog op te gaan”.

's-Gravenhage, 30 Juni 1915.

dr. H. J. COERT.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Gezondheidsonderzoek aan boord van zeeschepen.

Op bldz. 556 van de eerste helft van den loopenden jaargang is melding gemaakt van het ingediende wetsontwerp tot herziening der wet van 28 Maart 1877 tot wering van besmetting door uit zee aankomende schepen. Aan het voorloopig verslag naar aanleiding van het onderzoek van dit wetsontwerp in de afdelingen der Tweede Kamer moge het volgende ontleend worden.

Algemeen had men met ingenomenheid van dit wetsontwerp kennis genomen. Met het oog op de hygiënische belangen van ons land moet men de regeering erkentelijk zijn, dat zij zoo spoedig na de desbetreffende toezegging dit ontwerp heeft ingediend. De strekking sluit zich geheel aan bij de Sanitaire Conventie. Het is toe te juichen bij een onderwerp als dit, dat de bepalingen der wet veel aan algemeene maatregelen